

Genovából visszatérni

DOBRAKOVÁ,
Ivana
„Örökség”
Magyar Lettre
Internationale, 83

„A nizzai strandon”
Magyar Lettre
Internationale, 85

Már majdnem aludtam, amikor hívott, fogat még nem mostam, kócos hajjal, a nappali ruhámban ültem a heverőn, és igyekeztem koncentrálni a jegyzeteimre, de a fejem öt másodpercenként lebecsáklott. Magamhoz tértem, beélesítettem a sorokat, aztán újra lebecsáklottam. Úgy egy órája szenvedhettem így, amikor végre felhívott, az olasz-osztrák határról, valahonnan egy Bolzano melletti faluból, ha megérkezik, akkor jelentkezik majd, mondta korábban, de Genovából az út tovább tartott, mint gondolta. A telefon ostoba csörgőhangjára riadtam fel, a kijelző azt mutatta, egy óra elmúlt és éjszaka van. Gigi, *sei arrivato solo adesso?* nem, már egy jó félórása a címen van, de elbeszélgetett kicsit a hotel recepcióásával, valami Andreával, mondja, nagyon kedves fiú, szerintem meleg, mindegy, most cipelem fel a táskámat az első emeletre. Viszont ez a hotel, ez tök jó. Gigi rögtön hozzáfogott ennek a fantasztikus engelhofi hotelnek a leírásához, tulajdonképpen egy kis szállodácska, alig tíz szobával, de hatalmas helyiségek, és minden hihetetlenül tiszta, kiglacolt, a parketta fényesre csiszolva, a fürdőszoba tip-top, s amikor kinyitod az ablakot, az üde hegyi levegő a maga nyers brutalitásával szinte átjárja a tüdődöt, váratlanul, szinte belemar az orrodba és a torkodba, s bár most éjszaka van, de a kilátás is szuper, az ablakok az Alpokra nyílnak, s a csúcsokon, ki tudja, talán még hó is van. Mivel a természet mindig is visszataszító volt számomra, megkértem Gigit, hogy kíméljen meg az efféle részletektől. S az a csend, Natálka, ekkor már nem lehetett leszerelni, tudod mit, prima ötletem támadt, felveszem neked mobilra ezt a csendet, s holnap nálad majd meghallgatjuk. Ásítottam egyet és elképzelttem, ahogy a Légió utca zajában fogjuk hallgatni az Engelhof tökéletes csendjét, a trolikkal, a kereszteződésben túlköelő autókcal, és az állandóan csörömpölő liftekkel egyetemben. Azt mondtam, szuper, már nagyon várom azt a csendet, mert szükségem van rá, mint a sóra. Akkor hát jó éjszakát, szerelmem, letettem a telefont az éjjeli szekrényre, és az ágyba slattyogtam*.

Azon a tavaszon Gigi eljött még párszor utánam, mindig hosszúhátvégére, amikor sikerült lelépnie a cégtől, amikor nagylelkűen már csütörtök délben elengedték, *va bene, va bene*, nevetett Alessandro, a főnöke, s úgy forgatta a semeit, mint aki nagyon képben van. Giginak több sem kellett, mindent berámolt az aktatáskájába, és gyorsan lelépett, mielőtt a főnök meggondolhatná magát, beült az autóba, és nekivágott az autópályán: Milánó, Bergamo, Brescia, és közvetlenül Verona előtt balra el Trentino-Alto Adige felé, egészen Bolzanóig, illetve még tovább, egy határ menti, rohadtul festői faluig, ahol az a fantasztikus Engelhof nevű hotel található, közvetlenül az Alpok lábainál. Hozzám péntek délután érkezett meg, az után, hogy átautózta egész Ausztriát, már a küszöbön toporogtam, majd türelmetlenül, hogy a liftajtó még be sem csukódott rendesen, beráncigáltam a lakásba. Szombaton a Duna-parton sétáltunk, uraskodtunk kicsit, kávéházakba ültünk be, és ittunk valami dolgot, amit Gigi nem volt hajlandó cappuccinónak vagy kávénak nevezni. Olykor a jegyzeteimmel hadonásztam az orra előtt, hogy pontosan ez, Gigi, ez az, ami elválaszt minket, ami elválaszt engem Genovától, ez a rohadt államvizsga, amelyet le kell tennem, de aztán már semmi nem akadályozhat meg abban, hogy beszuszakoljam magam hozzád, és egész nap a mosdókagylóban talált szőrszálak, és a széktámlán hagyott retkes zoknik miatt cseszegesselek, mert ezt hívják szerelmemnek, vagy tévedek? Gigi nevetett, ujjával fenyegetett és lejátszotta az Engelhof csendjét a mobiljáról, ez így fog menni nálunk, te szépen csendben maradsz, és vigyázban állsz majd, amikor fáradtan hazatérek a munkából, takarítod a konyhát, fejedelmi lakomákat készítesz nekem, és vasalod az ingeimet, ahogy egy igazi *casalingától* ez elvárható. Pozsonyban nektek ezt ugye nem tanították, gondolom, szóval, lesz még mit bepótolnod. Aztán megint az a szerencsétlen Engelhof, természetesen, ahová egy nap majd biztosan elvisz, mert Andrea állandóan érdeklődik felőlem. Andrea, hát

igen, kíváncsi rám, egy meleg Andrea a hegyekből, de hiába lesz kedves és szervilis, nekem egészen más terveim vannak, nem fogom megmászni az alpesi csúcsokat, és hallgatni, hogy *jawohl*, egy olyan Olaszországban, ami már nem is Olaszország, hanem egy maskarába bújtatott Ausztria, azzal a kicinált Österreichhel, és a hirtelen-zöld hegyekkel, a legelésző tehennel, meg a házikókkal, s minden házikóban egy-egy Wolfgang Priklópillal, és minden pincében egy-egy fogvatartott Natascha Kampusch-sal, hát, köszönöm szépen. Gigi nevetett és ellenkezett, hogy Andrea nem olyan, ő tényleg nem úgy osztrák, mint ahogy te azt elképzeled.

Épp ez a híres Andrea csalogatta be Gigit a fajtalanság csapdájába, mondtam neki nevetve, egy hideg söröcske, sűrű, fehér habbal, ugye? inni egyet a szabadságra az osztrák-olasz határon? az uraságnak erre szottyant kedve! szépen állunk. Vasárnap reggel van, lecipeljük a lépcsőn a táskáimat, a hatalmas koffereket, a dobozokat a könyvekkel, én nevetek Gigin, különben kénytelen lennék fenéken rúgni, kikaparni a szemét, hogy tegnap este nem hívott fel, hogy megfeledezett rólam, s ami még rosszabb, annak a hülye Andreának a társaságában. Gigi röhögött, szinte már csuklott a nevetéstől, vidáman oldalba bökdösött, talán csak nem vagyok féltékeny, aztán a ház előtt, abban a forgalmas Légió utcában még jódlizni is hozzákezdtem, amíg én tajtékoztam az indulattól, és vért izzadva próbáltam begyömöszölni a csomagjaimat a kocsiba, maradj már csendben, ülj be a kormány mögé, és induljunk. Úgy döntöttem, hogy amint a diploma a zsebemben lesz, hozzáköltözöm, bár tudom, hogy egy szlovák diploma egy olasz kikötővárosban úgy kábé mennyit ér, ha legalább valami hasznosat tanultam volna, de nem, makacs voltam, esztétika lesz, hiába győzködtek az ismerőseim, hogy te aztán jól kitaláltad, esztétika, mire jó az?! de én ragaszkodtam a hülyeségemhez, és most pontosan az van, amit akartam, diploma esztétikából. Gigi viszont optimistán látja a dolgokat, egy ilyen ügyes fiatal csajszi, mint az én Natálkám, biztosan talál valamit, majd együtt kiokoskodjuk, ne félj te semmitől, nyugtatgatott Bécs és Graz között. Amikor a tizenkét órás autótú végén megérkeztünk Genova külvárosába, és megláttam az első házakat, egyből rinyálni kezdtem, hogy hát beszarok, te tényleg itt élsz? az egyik ilyen pasztell-bibas az egyikében? kész Legoland, basszus, hallod-e. A helyzetet némileg mentette az ocsmány daruk látványa a kikötőben, meg egy iparvárosi híd, és az a néhány gyár a környéken, legalább valami normális és emberi, lélegeztem fel. Gigi végül egy panelház-rengeteg előtt állt meg, egymás mellé voltak pakolva az épületek, az utcák fölött kifeszített kötélén fehérnemű száradt, mint valami régi olasz filmben, no fasza, ennyi erővel a szomszédok tányérjába is belekukkanthatunk.

Talán egy hónap elteltével vettem észre, amikor úgy-ahogy már belaktam itt magam, és reggelente már nem a fejem fölött terpeszkedő sötétkék plafontól voltam paralizálva, régi ház, úgy néhányszáz éves, boltíves mennyezet, mint valami borpincében, szóval, ekkor tűnt fel először, hogy Gigi mindig dolgozik, amin azt értem, hogy mindig. Mintha nem lett volna elég, hogy reggel nyolckor elmegy munkába, és tizenkét óra múlva jön csak haza, mert a félénk telefonhívásaimra csak ingerülten válaszolt, Natálka, kérlek, most ügyfelek vannak nálam, elmondod később, jó? de a mobilja itthon is folyton csörögött. És ő minden egyes alkalommal felvette, vacsora alatt, vagy a tévé előtt, a vécén vagy az ágyban, mindig csak *carissimo!* nem, tényleg nem zavarasz, hogy juthat ilyesmi az eszedbe! hát persze, gondoltam, mért is jutna eszedbe, hogy zavarasz, vasárnap este van, te seggfej! és tiltakozásképpen a paplan alatt visszahúztam a bugyimat. Igyekeztem Gigit valahogy kiközökenteni ebből az egészből, boltokba, bevásárlóközpontokba cipeltem őt el, kiegészítőket kerestem a lakáshoz, mert olyan helyé akartam átalakítani, hogy szívesen jár-

jon haza, hogy valami hazahúzza őt a munkából, és jól érezze itt magát. De bármit csináltam, abból Gigi semmit nem vett észre, sem azt a bazsalikomot a konyhaablak párkányán, sem azt a piros kislüggőnyt az ajtó üvegrészén, sem azt az eredeti genovai mozsarat a pestónak, amelyet vacsora előtt az asztal közepére raktam. Habár, az igazat megvallva nem is vehettem rossz néven tőle, hogy semmit nem vesz észre, mivel a lakás ádázul ellenszegült, ellenállt minden erőfeszítéseimnek, hogy átalakítsam és kuckósabbá varázsoljam, ugyanolyan nyirkosnak és távolságtartónak tűnt továbbra is, a csupasz falak, a félhomály és a bőr alá hatoló hideg, holott odakint tombolt a nyár.

Ami a munkalehetőségeket illeti, az sem volt egy sikersztori, naponta vettem az újságokat, olvastam a hirdetéseket, de ha olyan olasz kifejezéssel találkoztam, amelyet nem ismerek, mindig lefagytam, képtelen voltam szótárért nyúlni, és megnézni, mit jelent, s képtelen voltam felhívni a számot, amelyen a munkát kínálták, és amelyet tudom, hogy úgy sem kaphattam volna meg. És tényleg, lett volna kedvem egy kínai vendéglőben mosogatni az edényeket, vagy leveleket szortírozni egy sötét irodaházban, vagy beállni ingatlanügynöknek, és penészes genovai lakásokat kínálni az érdeklődőknek? Gigi nem sürgetett, azt mondta, előbb vagy utóbb biztosan találom valamit, elég csak figyelni, és nyakon ragadni az alkalmat, ha adódik, csak hogy én tudtam, hogy semmilyen alkalom nem fog adódni, amit nyakon ragadhatnék, és hagyni fogom kicsúszni az ujjaim között, még akkor is, ha egyenesen az ajtómon kopogtatna be. Végül kezdtem bebeszélni magamnak, hogy nem olyan nagy durranás ez, Gigi jól keres, mi több, még annál is jobban, a fizetéséből mindketten meg tudunk élni, sőt, a hétvégeket akár San Remóban vagy Portovenereben is tölthetjük. S amikor egy reggel a *Il secolo XIX*-ben ráakadtam egy cikkre, amelyben arról írtak, hogy Olaszországban a nőknek több mint a fele még mindig nem dolgozik, hogy otthon vannak, a *casalinghák*, s a feladatuk, hogy felneveljék a kölköket, steril tisztaságban tartásuk a lakást és jól kikeményítve az ingeket, teljesen fellélegeztem, hisz nincs abban semmi rossz, ha az ember nem dolgozik, s főleg ebben az országban, ahol ez még tradíció is. Maradok otthon, megtanulom elkészíteni a *trofie*-t, és a pestóhoz összetörni a bazsalikomot a mozsárban, és meg tudom majd különböztetni az összes tisztítószert, és használni is fogom tudni őket, és tulajdonképpen minek parázok, annyian vannak, akik reggelente ledőlnek a díványra a tévé elé, vagy lehúznak valami pornót maguknak, vagy szenvedő arcot vágnak, mintha dolgoznának, mert minden nap be kell menniük a munkába, aztán többnyire csak ülnek ott, és különböző álnév alatt diskurálnak a neten, akkor meg minek ez a felhajtás?!

Nem tudom, mi történt, hogy mi lelt, de egyszer csak nem voltam képes kinytitni többé annak a pékségnek az ajtaját, ahol minden reggel megvettem a péksüteményt és a *focaccia*-t. Nyúltam a kilincser, de abban a pillanatban elfogott a rémület, és rögtön elhúztam a kezem, körülnéztem, mint egy bűnöző, aki figyel, hogy látja-e valaki, és egy jó nagy görcsrel a torkomban futni kezdtem hazafelé, fel az ötödik emeleti lakásba, ahol leültem a heverőre, és véresre rágtam a körmöm, holott e rossz szokásomtól már korábban megszabadultam. A vacsora után az egész incidenst elmeséltem Giginak, persze könnyedebb hangnemen, mintha egy viccről volna szó, mintha ez nevetséges lenne, ha-ha, mért nem nevensz, Gigi? de Gigi csak tömte magába a gombamártással nyakon öntött raviolit, és értetlen arcot vágott, hogy mi van? hogy

mért nem mentél be a pékségbe? sokan voltak bent, vagy mi? Nem, vagyis nem tudom, nem néztem be, de nem erről van szó, rettegés fogott el, teljesen váratlanul, és jól láttam Gigin, hogy nem tudja megérteni, honnan ered ez a rettegés, hogy nem lát egyetlen értelmes okot sem arra, mért kéne valakinek félnie attól, hogy bemegy egy pékségbe. Megráztam a fejem, hagyjuk az egészséget, váltsunk témát, és az elkövetkező napokban Gigi nem kérdezte meg, hogy az asztról mért hiányzik megint a kenyér, hisz *pane sale olio* minden ételhez kell, én meg nem magyarázkodtam, és Gigi is hallgatott, de egy hét után már ő vette meg a kenyeret munkába menet. Natálka, mért ülsz itt a sötétben, mért nem kapcsolod fel a villanyt, kérdezte tőlem, miután lerakta az aktatáskáját és a papírzacskót a *focaccia*-val és a *farinata*-val az előszoba ló-cájára. S amikor augusztus közepén bejelentette, hogy pár napra Bolognába utazik valami konferenciára, a nyakába kapaszkodtam, hogy ne menj, Gigi! istenem, ne hagyj itt engem! mi lesz, ha valami történik veled? ha karambolozol és meghalsz? üvöltöztem és kapaszkodtam belé, igyekezett megnyugtatni, nekem dolgoznom kell, Natálka, mi van veled, alig ismerek rád.

Bolognából felhívtam, pontosabban, még az autóból hívott fel, vidám hangon kérdezte, hogy minden rendben van-e, hogy felgyújtottam-e már a lakást, meg hogy útközben gondolkozott, és támadt egy jó ötlete, már minden el van intézve, vett ki szabadságot, hogy szeptember elején elvihessen engem Pozsonyba, hogy kicsit lazítsak, kicsit kiszellőztessék a gondolataimat, s egy ideig együtt lehessenek az *enyém*-mel, na, mit szólsz ehhez, Natálka, ugye hogy prima ötlet? Azt mondtam, de csak pár hétre, ígérd meg, hogy eljössz majd értem, hogy nem akarsz otthagyni, és Gigi megesküdt, hogy természetesen, eljön értem, amint új erőre kapok, amint elég erősnek fogom érezni magam ahhoz, hogy visszatérjek. Így még a nyári forróságok alatt bepakoltuk a kocsiba a kofferjeimet, irány Engelhof, két részben csináljuk meg az utat, mert Giginak ki kell pihennie magát, ez nála tradíció, hogy meg kell állnia félúton, és nekem ez különleges alkalom lesz, hogy megismerkedjek azzal a híres Andreával, akinek Gigi csokoládét vásárolt egy genovai csokoládé-zóban, kis figyelmesség, hisz már régóta nem látták egymást. Minden simán ment, egészen Veronáig, mert Verona előtt *casino* van, *mannaggia! Guarda che roba!* káromkodott Gigi, mert Verona előtt mindig dugók alakulnak ki, a kretének miatt, akik a Ladio di Gradára járnak víkendezni, ahol a villáik meg a motorcsónakjaik vannak. Tartjuk a frontot, szórakozunk a kreténekben, minden kocsiját nyitva, a klimatizáció az összeomlás előtt, cserélgetjük egymás közt a nápolyikat, és a híreket arról, hogy ott elől végre valami megmozdult-e már. Bolzanóba sötétben érkeztünk, tíz után, de Andrea széles mosollyal üdvözöl minket a recepción, ah, tényleg nem kellett volna, és zavartan elvette Gigitől a csokoládét. Miután jól megnéztem magamnak, be kellett valanom, hogy Andrea egész szimpatikusnak tűnik, csak kicsit tapizós, állandóan fogdosott minket, hol Gigit, hol engem, és a teret is másképp érezte, például amikor beszélt, olyan közel jött hozzám, hogy folyton visszakoznál kellett, hátrálni előle, de erre ő is mindig lépett egyet, és már ott is volt.

Andreával a nyári szezon elemeztük, hogy éppen véget ért, és az oszt-rák, a német és az angol nyugdíjasokat, akik batyuval a hátukon szelik át az Alpok kaptatóit a kijelölt turistautakon, s hogy szinte egyetlen olasz sincs közöttük, nevetett Andrea, mert az olaszok lusták, ők inkább kifekszenek a strandra a napernyő alá, minthogy megkockáztassanak egy vízhányós talpat, egy bögyölcspést, vagy azt, hogy iganak egy hegyi patakából. A hotel még mindig tele van, de szerencsénk volt, talált nekünk szobát, vagyis inkább egy szobácskát, teljesen fent, a tető alatt, kicsit szűkös lesz, de egy éjszakára megteszi. Az ágy puha és kényelmes, mondta Andrea, ő rendszeresen itt alszik, de ma a recepció mögötti helyiségben fogja meghúzni magát, ahol épp az ilyen alkalmakra készítettek oda egy ágyat a fal mellé. Végül egy nagyot ásított, amit mi visszavonulási parancsként értelmeztünk, és elindultunk felfelé a lépcsőn a harmadik emeletre. Szétnéztem a szobában, de hát ez nagyon nagy, mit találgat ez az Andrea, más szállodákban sokkal kisebb szobák vannak, és nem kérnek érte elnézést! Gigi bólintott, ez azért van, Natálka, mert még nem látta a többi szobát ebben a hotelban, azok kész termék, mindegyik más, de mind hatalmas, és ez itt azokhoz képest tényleg csak afféle zug, noha rendszerben van tartva, és ki van glancolva, mint minden ebben a szállodában. És hallod ezt, Natálka? kérdezte Gigi, zavartan körülnéztem, hogy mit kéne hallanom? hát ezt a csendet, ezt az ünnepélyes engelhofi csendet, amelyet, emlékszel? feljártam neked a mobilra, mindketten elnémultunk, és belehallgattunk ebbe a tényleg fülsiketítő csendbe, s aztán, ahogy titokban tartottam

Marcela Veselková

Felejtés

*a vonat egy gondolat
amely két részre fészül a napot
az ózek felütik fejüket
a fájácánok lemerevednek
a híd megremeg a tájban
úgy tesz mintha nem emlékezne*

*a vonat lassít a gát fölött
s én észrevettem a tó közepén
végződő nyomokat
a jég pupillája
várattalul szétárult ott
s az őz zubant
az üvegtesten át
egészen a szem
mélyére*

Álarcok

*kalapok helyett
gázálarcokhoz
mérték meg a fejünket
alena arca élénk volt és apró
mint a kolibri szíve
bementék hogy négyes
aztán rám került a sor
idegen kezek értek az archoz
amelyet csak
a szülők érinthettek
az egyik végét az ormyereghez helyezték
a másikat az állhoz
beírták a kettes számot
megjédtem
hogy az arcom hosszabb mint alenáé
mérjék le még egyszer
bátha nekem nem jut az álarcból?
a nő csak nevetett
szája tátva volt mint a krematórium kemencéje*

*a tengeralattjárók kiengedték ikráikat az öbölbe
az ivás megkezdődött
a tanító néni újra elmondta
atomtámadás esetén
feküdjetek basra
fejfel a robbanás epicentrumától elfelé
a bajkoronák mint a puskacsövek
úgy meredeztek
a moba nem nőtt tovább
az északi oldalon
az iránytű a földbe mutatott*

*a szünetben az almákból kibúztuk a biztosítékot
azt a nevet sutogtuk
amely nem volt semmilyen ház
névtábláján
nevet egy távol-keleti meséből
lebet hogy ő bujkált
a függöny mögött
szeles napokon az ujjával járt utána*

*tizenöt év múlva kivégezték
féltem hogy elégtételt akarok venni
vagy együtt fogok érezni
semmit nem érztem
a balálfélelem már rég elvált személyétől
mint a szobor a talapzattól
azon a képen megtalálta egyensúlyát
függve maradt a levegőben
kinyújtott jobb kezében a kalapács
többé nem sújtott le a földre*

GYÖRGY NORBERT FORDÍTÁSAI

tőle, Gigi kinyitotta az ablakot is, hogy magam is megtapasztalhattam azt az éles hegyi levegőt, amelyet szintén említett már, látod, Natálka, nem hazudtam neked, ez a levegő egyenesen a torkodba mar, és plusz még ez a kilátás az ablakból az erdőre, a borókafenyőkre, és az áthatolhatatlan sötétre az ágak közt. Lezuhanyoztam, a fürdőszobában hideg csempék és hímzett függönyök, s amikor bementem a szobába, Gigi épp az utolsó esti híreket nézte, bebújtam mellé az ágyba, gyere aludni, Gigi, ki kell pihened magad, holnap újabb ötszáz kilométer vár ránk, puszi, jó éjszakát, neked is jó éjszakát, Natálka.

Felébredtem, valamikor az éjszaka közepén, nem tudom, mi zavarhatta meg az álmod, talán valami irracionális zaj ebben a varázslatos engelhofi csendben, vagy valami rossz előérzet, mennyi lehet az idő, bámulok a sötétbe, lámpát gyújtani nem akarok, hogy ne ébresszem fel Gigit, de Gigi, ahogy a kezemmel tapogatom, érzem, hogy már nincs ott, egyedül fekszem az ágyban. Csendben felkeltem, magamra húztam a trikót, a farmert, és a sötétben az ajtóhoz indultam. A fa kicsit nyikorgott, ahogy mentem lefelé a lépcsőn, de biztos, hogy senkit nem ébresztettem fel, a recepciónál bizonytalanul megálltam egy pillanatra, lesz-e vajon bátorságom, hogy a saját szememmel győződjek meg mindenről, vagy inkább menjek vissza a szobába, és fúrjam a fejem a párnába, hogy nem hallok semmit, és nem akarok tudni semmiről. Végül lassan átléptem a recepciót, résnyre kinyitottam az ajtót, ahol Andrea aludt, s ekkor már nyilvánvaló volt, hogy Andrea nem aludt, nyilvánvaló volt, hogy vendége van Andreának, látni szinte semmit nem láttam, de hallottam a gyorsuló légzést, a halk nyögéseket, valami olyasmit, mint amikor a bőr a bőrhöz dörzsölsz, és susog az ágynemű. Markoltam a kulcsot a kezemben, azt a fajtát, amin nehezék van, hogy a vendégek ne vigyék magukkal, ha sétálni mennek, hogy adják le szépen a recepciót, akkora volt, mint egy kő, gondolkodtam egy ideig, de végül úgy döntöttem, hogy nem, mégsem vágom közéjük. Be akartam csukni az ajtót, de ekkor megszólalt egy férfihang, németül mondott valamit, majd hirtelen felkattintotta a kapcsolót, és a fényben megpillantottam a meztelen Andreát, és még egy másik férfit, de nem Gigi volt az, tényleg nem Gigi. Mintha az életem függne ettől, úgy rohantam el onnan, fel a lépcsőn a harmadik emeletre, a szobába, bezártam az ajtót magam mögött, gyorsan levetkőztem, és becsusszantam a paplan alá Gigi mellé, felém fordult, hol voltál, Natálka? morogta félálomban, történt valami? szorosan magamhoz öleltem a forró testét, nem, nem, nem történt semmi, minden rendben van.

Reggel Andrea szívélyesen fogadott minket az étteremben, viccelődött, sőt, egy cinkos kacsintást is eresztett, hogy minden oké? hogy jól kialudtatok magatokat? Hisz mondtam, hogy az ágy nagyon kényelmes! csodálkozva néztem rá, semmi nem utalt arra, hogy zavarban lenne az incidens miatt. Hozott egy croissant-okkal és zsömlékkel teli kosárkát, letette az asztalunkra, aztán a konyhába ment, hogy elkészítse a tejeskávét és az eszpresszót, amit rendeltünk. Gigi rám nevetett, nos, hogy tetszik a szállodám, jó mi? És én bölintottam, hogy szuper, és haraptam egyet a csokoládés croissant-ból. Amíg Gigi rendezte a számlát, a szálloda előtt sétáltam, azon az éles és friss levegőn, ami lassan, de biztosan kezdett az agyamra menni, csak induljunk már, minél előbb. Az első száz kilométeren egy szót sem szoltam, végül úgy döntöttem, elmesélem Giginek az éjszakai eseményeket. Tudod, azt hittem, hogy nem vagy az ágyban, matattam a paplan alatt, de te sehol, így elindultam, hogy megkeresselek. És tudod, hol kerestelek? álmos voltam, de biztosra mentem, le a lépcsőn a recepcióhoz, csendben kinyitottam Andrea szobájának az ajtaját, bent sötét volt, de valami mozgást hallottam, mert volt még ott valaki, és én biztos voltam benne, hogy te vagy az, Gigi, hogy éppen szerettelek vele, gondolkodtam, hogy hozzátok vágom a szobakulcsot, azzal a nehezékkel együtt, de akkor valahogy elárultam magam, lehet, hogy megreccsent a parkett, nem tudom, Andrea felkapcsolta a villanyt, és egy pillanatra mindent láttam, nem te voltál az, Gigi, egy másik, egy jelentéktelen férfi volt az. És tudod, mi a furcsa, Gigi? ahogy mentem ott lefelé a lépcsőn, örültem, örültem, hogy végre itt van, hogy most végre minden kiderül, s hogy mintha minden ebből következne... Pozsony, Genova, egyszóval minden, mondtam magamnak, most végre kiderül, hogy mindez nem az én hibám, hogy a probléma valahol máshol van... mit gondolsz erről...? mondj végre valamit, Gigi.

GYÖRGY NORBERT FORDÍTÁSA